

Un record que apreciarem / un record per a tota la vida

Sempé-Gosciny

Aquest matí tots hem arribat a l'escola molt contents, perquè ens faran una foto de la classe, que serà un record que apreciarem tota la vida, com ens ha dit la mestra. També ens ha dit que havíem de venir ben nets i ben pentinats.

He entrat al pati de l'escola amb el cap ple de brillantina. Tots els meus companys ja hi eren i la mestra estava renyant en Geoffroy, que havia vingut vestit d'extraterrestre. En Geoffroy té un pare molt ric que li compra totes les joguines que vol. En Geoffroy deia a la mestra que volia sortir a la foto vestit d'extraterrestre tant sí com no, i que, si no, se n'aniria.

El fotògraf també hi era, amb la seva càmera, i la mestra li ha dit que s'havia d'afanyar, que, si no, ens perdríem la classe d'aritmètica. L'Agnan, que és el més llest de la classe i el preferit de la mestra, ha dit que seria una llàstima no fer aritmètica, perquè a ell li encanta i havia fet molt bé tots els problemes. L'Eudes, un company que és molt fort, volia donar un cop de puny al nas de l'Agnan, però l'Agnan porta ulleres i no li podem pegar tan sovint com voldríem. La mestra s'ha posat a cridar que érem insuportables i que, si continuàvem així, no hi hauria foto i ens en tornaríem a classe. Llavors el fotògraf ha dit:

— Vinga, vinga, vinga, calma, calma. Jo sé com s'ha de parlar als nens; tot anirà bé.

El fotògraf ha decidit que ens havíem de col·locar en tres files: la primera fila asseguts a terra, la segona, drets al voltant de la mestra que estaria asseguda en una cadira, i la tercera, drets damunt de caixes. Realment té bones idees, aquest fotògraf.

Les caixes, les hem anat a buscar al soterrani de l'escola. Ens hem divertit molt perquè al soterrani no hi havia gaire llum i en Rufus s'ha posat una bossa vella al cap i cridava:

— Uuuuhh! Sóc un fantasma!

Després hem vist que arribava la mestra. No semblava gaire contenta, així que hem marxat corrents amb les caixes. (...)